

Alberti: Der forekommer mig at være en overordentlig slaaende Modsigelse i den her omhandlede Bestemmelse; thi, da man vil gjøre alle Rørigsveie frie, da man vil opstille Fabriksrist som en i Hovedsagen fri Røring, forekommer det mig at være en afgjort Selvmodsigelse, naar man siger, at der paa Landet ikke maa drives den Røring, som efter Alles Mening ene hører hjemme paa Landet. Jeg begriber ikke, hvorledes den ærede Ordfører, som ellers med saa stor Consequens har gjennemført Frihedsprincipet i dette Forslag, er kommen til at holde paa, at Anlægget af Brændeviinsbrønderier paa Landet skal være en Bevillings Sag. Dersom man endda aldeles forbød Brønderierne paa Landet, kunde jeg finde mig deri; men at det ærede Udvalg vil have os til at vedtage, at Brændeviinsbrønderier paa Landet skulle være en Bevillings- eller Naades Sag, finder jeg i høi Grad forfæstelig, ikke blot fordi jeg er en afgjort Fjende af Bevillingsvæsenet, men fordi Opinionen saa bestemt har antydet, at Bevillingsvæsenet har grebet om sig i et stort Omfang med Hensyn til Brændeviinsbrønderier. I mange af de Egne i Landet, hvor Indenrigsministeriet har givet Bevilling til Brønderianlæg, finder man det uforklarligt, at der af Mænd, som levede under de samme Forhold, og samtidigt ansøgte om saadanne Bevillinger, er bleven udvalgt en Enkelt. Hvorledes denne Enkelte netop har kunnet faae Bevillingen, har man fundet uforklarligt. Saadanne Beshynderligheder troer jeg det vilde være gavnligt at forhindre ogsaa for deres Skyld, som holde paa Bevillingsvæsenet og ville have det givet et endnu større Omfang. Hvad de øvrige Rørigsveie paa Landet angaaer, som omtales i § 28, og som man vil have gjort til Gjenstand for Bevilling, da skal jeg ikke have Noget derimod, thi jo mere man carrikerer Bevillingsvæsenet, desto snarere troer jeg, man bliver fri derfor.

J. N. Hansen: Naar den ærede sidste Taler omtalte, hvad Udvalget vilde i denne Sag, da maa jeg oplyse om, at jeg ikke er indbefattet derunder. Grunden til, at jeg ikke har stillet noget særligt Forslag til denne Pa-

ragraph, er den, at jeg har maattet discentilere fra Udvalgets øvrige Medlemmer i mange andre Punkter, der forekom mig, fra mit Standpunkt betragtet, for Diebliffet at være af mere paatrængende Nødvendighed, og som Folge deraf har jeg undgaaet, saavidt det lod sig gjøre, at stille Endringsforslag alene. Naar det derimod fra andre Sider er blevet gjort gjældende at faae en særskilt Afstemning, saa skal jeg, naar disse Punkter foreligge til Afstemning, følge min Overbeviisning ved at stemme imod dem.

Indenrigsministeren: Jeg er nødsaget til paa det Bestemteste at gjentage, at en Forkastelse af de Regler, som findes her i denne Paragraph, navnlig med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorom Forhandlingen væsentligt har dreiet sig, om Afgang til Brændeviinsbrønderiers Anlæg paa Landet, vil være det Samme som hele Lovforslagets Forkastelse. Det er saa aabenbart for den, der gjennemtænker disse Forhold, at det er umuligt her i denne Lov at komme ind paa en virkelig, alvorlig Forhandling og Bearbejdelse af hele dette Spørgsmaal, at det er mig i høi Grad overraskende, at flere ærede Medlemmer kunne lukke Dinene for det Umulige i denne Henseende. Her er ikke Spørgsmaal om at give nye Regler, men her er Spørgsmaal om at forebygge, at der, som en Folge af hele Affattelsesmaaden, bliver et Hul i Lovgivningen. Selv de ærede Medlemmer, som have talt om denne Sag, have tilstrækkeligt antydet, hvad der er indlysende, at man maatte ind paa et heelt nyt System i denne Retning, dersom man skulde kaste de nu gjældende Bestemmelser om Afgang til Brændeviinsbrønden paa Landet overbord. Det er en Umulighed under denne Lov at komme ind derpaa. Jeg kan altsaa ikke Andet end fastholde, hvad jeg begyndte med at erklære, at, hvis man overhovedet vil, at denne Sag skal føres igjennem, saa maa man ikke ville det Umulige.

Bahl: Jeg vil blot bemærke, at det forekommer mig, at dette Udtryk „det Umulige“ er et vel stærkt Udtryk.